Дишлюк Катерина Володимирівна
здобувачка П/42 групи, освітня програма «Психологія»,
Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини
Шеленкова Наталія Леонідівна
кандидат педагогічних наук,
доцент, доцент кафедри психології
Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини

ПРОБЛЕМА СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Поняття «діти з особливими потребами» є узагальненим і визначає всіх дітей, потреби яких виходять за межі загальноприйнятих норм. Це стосується

дітей з порушеннями психофізичного розвитку, особливо дітей з інвалідністю, дітей із соціально незахищених верств населення, але насамперед дітей. Це поняття покликане замінити поширені терміни «аномальні діти», «діти з порушеннями розвитку», «діти з відхиленнями», які конкретизують їх як інвалідів, ідіотів та даунів, що вказує на ненормальність та неповноцінність людини. Логічність використання цього терміна підтверджує вислів видатного дослідника, дефектолога Л. Виготського: «Тим часом зрозуміло кожному, що сліпа чи глухоніма дитина насамперед є дитина і вже потім - дитина особлива, сліпа чи глухоніма» [1].

Діти з особливими потребами мають труднощі, які пов'язані не тільки з фізичними обмеженнями та дискомфортом, але й з тим негативним ставленням до них. В сучасному суспільстві є багато уявлень про дітей з особливими потребами, як про тих хто не може нічого робити, та потребує допомоги, і викликає до себе багато жалю.

В сучасному суспільстві гостро постає питання щодо ставлення до дітей з особливими потребами. Більшість дітей з типовим розвитком навчаючись разом в класі можуть дискримінувати таку дитину.

Ставлення до дітей з інвалідністю значною мірою є результатом впливу соціального середовища та специфіки, пов’язаної зі сферою почуттів, потреб і можливостей. У літературі поширена думка, що це визначена ієрархічна структура, елементи якої знаходяться в строгому взаємозв’язку на трьох рівнях – макросистемі, мезосистемі та мікросистемі, які максимально повно відображають процес формування ставлення до дітей з обмеженими можливостями.

Багато дітей народжуються з обмеженими можливостями, тоді як інші можуть отримати інвалідність пізніше в житті через різноманітність факторів. Ці фактори включають інфекційні захворювання, спадкові захворювання або нещасні випадки. Інвалідність також може бути наслідком недоїдання, відсутності належної профілактичної медичної допомоги, впливу

забруднення навколишнього середовища або в результаті конфліктів.

В сучасному суспільстві до дітей з особливими потребами ставляться менш прихильніше, ніж до дітей з типовим розвитком. Проблемою є, що не всі діти мають рівний доступ до якісної освіти та нормального, повноцінного людського спілкування. Реформування усіх галузей освіти в Україні, вимагає нових підходів до проблеми оновлення її змісту та удосконалення методів та форм навчання. Проблема в неналежному вихованні дітей, які не знають, як потрібно поводитися та спілкуватися з дітьми з обмеженими можливостями. Не потрібно остерігатися таких дітей, потрібно допомогти, коли їм це необхідно.

В наш час народжується багато дітей з вадами розвитку. Тому держава повинна допомагати адаптувати, таких дітей в суспільстві. Великою проблемою є дискримінація дітей з особливими потребами. Такі діти зазнають більше насильства, за для перешкоди цьому, в школах мають навчатися такі діти на рівні з іншими. Потрібно навчати дітей ставитися з повагою до дітей з особливими потребами.

Виховання дитини з особливими потребами є дуже складним завданням для батьків. Частіше всього батьки не можуть сприймати те, що їхня дитина навряд чи зможе вести повноцінне, самостійне життя. Виховання дитини з особливими потребами вимагає чималих зусиль. Тому таким батькам необхідна допомога, з боку держави та суспільства.

Негативне ставлення та думки щодо дітей з інвалідністю та пов’язаних з нею обмежень занадто часто міцно вкорінені, і їх важко розсіяти. Особливо в країнах, що розвиваються. Важливе завдання полягає в тому, щоб сформувати в суспільстві розуміння проблем дітей, які мають обмежені можливості.

Отже, в сучасному суспільстві з одного боку ставлення до дітей з інвалідністю значно покращилось. Проблема толерантного ставлення є загальною, багато людей, готові допомогти таким дітям. Також є багато

дорослих ставляться менш прихильніше, ніж до дітей з типовим розвитком. Це залежить від виховання, тому ще з дитинства потрібно забезпечувати повагу, співчуття, подолання байдужості до проблеми дітей з особливими потребами.

Список використаних джерел:

1. Безпалько, О. В. Соціальна педагогіка в схемах і таблицях. Навчальний посібник. К.: Центр навчальної культури, 2003. 134 с.

2. Звєрєва, І. Д. Енциклопедія для фахівців соціальної сфери. Вид. 2-ге. Київ, Сімферополь: Універсум, 2013. 536 с.